

Bemoedigend knikken naar de jongen 'Denne'

Voorstelling: Denne door Toneelgroep Amsterdam. Tekst en spd: Barry Atsma. Regie: Leon Voorberg. Gezien: 16/12 Melkweg theater, Amsterdam. Aldaar t/m 18/12. Tournee t/m 4/2. Inl (020) 531 8484 of www.toneelgroepamsterdam.nl

Door JOWI SCHMITZ

Hij heet Denne en heeft liever niet da: we zo raar naar hem kijken. Hij mag dan gekke tanden en vreemde ogen hebben, het zal ons berouwen als we daardoor ook rare dingen over hem denken. Als we dat maar weten.

Zelf kijkt Denne veel. De hele tijd zelfs en recht het publiek in. Hij ziet vrouwen in het publiek met grote borsten. Hij demonstreert dat hij alle bijnamen van die borsten foutloos kan opsommen. Hij heeft er ook plaatjes van, in een kist, die hij vertrouwelijk aan ons toont. Maar Denne denkt over meer dan alleen lichaamsdelen. Over het einde van het heelen en over rekensommen heeft hij ook van alles te vertellen.

Denne is volgens de flyer van To-

neelgroep Amsterdam gebaseerd op de mongoloïde broer van acteur Barry Atsma. Atsma schreef, regisseerde en speelt het stuk, met als co-regisseur Leon Voorberg. Het is het enige kleine theateronderdeel van 'Tam Tam, de jaarlijkse manifestatie van Toneelgroep Amsterdam in de Amsterdamse Schouwburg, die dit keer wordt gedomineerd door drie voorstellingen in de grote zaal. Naast al dat toneelgeweld oogt Denne lieflijk en schuchter.

En onevenwichtig. Hoewel vanavond pas de officiële première van het stuk plaatsvindt zal daar niet veel meer aan veranderen. De geestelijk gehandicapte Denne zwiebert door zijn betoog. Hoogtepunten zijn de momenten dat hij over zijn eigen fixaties praat. Hij kan prachtig vertellen dat hij zich afrekt met een sok. Niet met zomaar een sok, een geitenwollen sok heeft bijvoorbeeld veel te veel gaten. Het moeten een fijnmazige sok zijn. Het liefst een Italiaanse, maar daar moet hij eerst nog voor sparen. Het is de trouwhartige blik van de acteur die zulke intieme momenten boven het genante uittrekken.

Van zijn plastic hazentanden of zijn platte accent moet hij het niet hebben. Heel jammer dat Atsma die ingrepen nodig vond. Daardoor worden de mindere onderdelen van Dennes verhaal ongeloofwaardig, want overdreven. Het is op zijn best treurig dat hij Jezus wil zijn en het naspelen van zijn eigen geboorte boeit nauwelijks. Zelfs niet als hij suggereert dat zijn moeder daarbij het leven laat. Ook het bliksembezoek van Janni Goslinga als vriendelijke hoer is vooral een beetje gek.

Maar soms is Atsma heel erg mooi, zoals tijdens zijn confrontatie met een wandelende tak. Al eerder heeft hij ons uitgelegd hoe gevaarlijke die beesten zijn, vooral 's nachts. Met een megafoon brult hij naar de vloer, waar een minuscuul takje ligt. „Hinkeltak! Tegen een vogel aangelopen zeker! Je bent lelijk!” steeds kijkt hij snel even naar het publiek. Of wij wel zien hoe hij die gevaarlijke tak te grazen durft te nemen. En wij knikken hem bemoedigend toe, daar staat een jongen die groot en klein tegelijk is. We lachen, met een beetje pijn in ons hart.